

L'AMIC TEMPS

En un poble envoltat de muntanyes que mai canviaven, hi vivia un home anomenat Ferran. Però Ferran no era com la resta dels habitants d'aquell lloc. Ell havia viscut durant molts anys, més de mil, potser milers, però no es feia vell. El seu cos no evolucionava, les seves ferides es curaven al moment, i el temps pareixia ignorar-lo completament. Tot i això, Ferran no estava content. Al principi, quan va descobrir que no moriria mai, va pensar que seria el més fantàstic del món. Però poc a poc, va començar a veure-ho d'una altra manera.

Els altres habitants del poble també vivien igual que ell, sense envellir ni morir, però no eren feliços. Passaven els dies i no canviava res, com si tot fos igual, repetitiu. Ferran sentia que el temps passava davant seu i que la vida havia perdut el sentit. Mai es podia acomiadar d'un dia, d'un lloc, d'una persona, perquè tot tornava a començar de la mateixa manera.

Un dia, mentre passejava per un bosc que coneixia bé, Ferran va sentir alguna cosa estranya. La llum del sol, que sempre era la mateixa, es va tornar més obscur, i un vent fred va començar a moure les fulles dels arbres. Va mirar al seu voltant i va veure que un camí, que mai abans havia vist, es feia visible davant d'ell.

Sense pensar, va decidir seguir-lo. Va caminar durant hores, sense saber per què. El camí es feia cada vegada més estret i misteriós. Finalment, va arribar a una gran cova, de la qual sortia una llum clareta que brillava com si fos una estrella. Es va apropar, i de sobte, una veu va moure el seu cap.

"Benvingut, Ferran", va dir la veu amb un to que no era ni bo ni dolent, només misteriós. "Ets un dels pocs que ha arribat fins aquí. Però abans de seguir, has de saber una cosa: el que trobes dins, potser et canvie per sempre."

Ferran es va quedar flipant i va decidir entrar a la cova.

Dins, el que va trobar va ser una sala gran, amb una gran font al centre. L'aigua de la font no era com l'aigua normal. Brillava i es feien formes que Ferran mai havia vist. En una de les parets de la sala, va veure una figura d'un home vell, que semblava estar esperant-lo. Era una figura misteriosa, amb els ulls tancats, com si estiguera dormint, però Ferran va sentir que aquella figura l'observava atentament.

Qui ets? va preguntar Ferran, en veu baixeta

La figura va obrir els ulls lentament. -Sóc el guardià d'aquest lloc. He vist passar moltes persones, però tu ets diferent. Has estat vivint per sempre, però tens la sensació que la teva vida no té sentit. Busques alguna cosa, veritat?

Ferran va dir li que si, sentint que aquell home sabia més d'ell del que ell mateix sabia.

-El que busques, Ferran, no es troba en els camins que coneixes. El que vols descobrir està en el lloc on tot comença i tot acaba: la mort. Però, tingues en compte una cosa. El viatge cap a la mort no és un final. És només un camí per trobar l'essència de la vida.

Ferran es va quedar en silenci. La mort? Jo no vull morir, No vull que s'acabe la meua vida.

El guardià va somriure tristament. Però, Ferran, l'immortalitat et fa oblidar el que és viu realment. Has estat buscant alguna cosa que no podràs trobar fins que acceptes que no tot dura per sempre.

L'aigua de la font va començar a brillar més fort, i Ferran va sentir una força estranya que el va envoltar. Va mirar fixament l'aigua, i, de cop, una imatge va aparèixer dins d'ella: el seu poble, les muntanyes, les persones que coneixia, però tot estava fosc i fred. Ningú somreia, ningú parlava. El poble estava buit, com si la gent havia perdut els sentiments. Això passarà si segueixes vivint així, Ferran. No et moriràs mai, però tot el que coneixes es perdrà.

Ferran va mirar el guardià amb tristesa, i la sala va quedar en silenci. Va entendre al final. La immortalitat no era un regal, era una presó. La vida només tenia sentit si sabies quan deixar-la marxar. Si seguia vivint per sempre, ja no sentiria l'emoció de les coses importants.

Amb una sensació de pau que mai havia sentit abans, Ferran va mirar l'aigua una altra vegada i va prendre una decisió. Va posar la mà a la font, i en aquell moment, l'aigua el va tocar i una llum va envoltar-lo. El guardià va somriure, satisfet.

Has fet la millor elecció, va dir. La vida és preciosa perquè té un final. Però la teva història no acaba aquí. Ara, podràs viure amb la idea que el temps és el teu millor amic.

Ferran va tancar els ulls, i quan els va obrir, es va trobar de nou al seu poble, però amb una sensació diferent. Ja no tenia por del temps. Ja no temia la mort. Ara sabia que cada moment comptava, i que viure cada segon de manera plena era el que realment feia que la vida fos valuosa.

I així, Ferran va seguir vivint, sabent que, al final, la veritat immortalitat no era evitar la mort, sinó saber gaudir de la vida tal com era.